

1.

תחנת המשטרה הייתה חשוכה וריקה מאדם באותו הלילה. בהיתי בתמונה שריצדה על המסך של המאגר המשטרתי כמה פעמים. הפנים לא היו מוכרות, אבל השם שהופיע מתחת לתמונה, או יותר נכון הכינוי, היה מוכר מאוד. הצטמררתי ממה שגיליתי. 'העיט?' צרחתי לעבר המחשב והתאפקתי שלא לשלוח אגרוף שבוודאות היה שובר את המסך.

'העיט' הוא עלי אל חרירי, ראש משפחת הפשע היפואית, שזכה לכינויו בשל יכולתו לראות ממעוף הציפור את כל מה שקורה ביפו בכל הנוגע לסחר בסמים, זנות, הימורים, אמל"ח ופרוטקשן בכל רגע נתון, באמצעות עשרות חייליו שמדווחים לו בזמן אמת.

משפחת אל חרירי הייתה במלחמה עקובה מדם עם משפחת הפשע טורק על השליטה בעיר, ולא פעם הצוות שלי הוזעק לטפל בזירות פשע בעקבות חיסולים הדדיים משני הצדדים עד שהדבר הפך לשגרה עבורנו. אבל ברגע ש'העיט' מעורב לכאורה ברצח של אזרחית במהלך שוד שהשתבש בביתה, זאת כבר עליית מדרגה שמחייבת את פתיחת תיק הרצח מחדש והבאת החשודים במעשה למעצר.

חזרתי הביתה מאוחר בלילה, נרגש ונסער מהגילוי המרעיש. קארין עדיין הייתה ערה וחיכתה בדריכות למוצא פי. עיניה עקבו אחר מבטי, מנסות לנחש את מה שאני הולך לומר.

"אני יודע מי היה מעורב ברצח של ליאת," זרקתי לחלל האוויר. "השם 'העיט' אומר לך משהו?"

"ברור!" ענתה קארין בפליאה, "עלי אל חרירי! כשרק הגעתי לתחנה מיכה היה זה שהעביר לי את החפיפה, וכמו שאתה מכיר אותו ואת סיפורי הגבורה שלו – הוא לא שכת לספר איזה גיבור הוא היה בשבי של משפחת אל חרירי." נאנחה.

"איזה תחמן המיכה הזה... " הנדתי בראשי, "הוא סיפר לי שזה מקרה מהעבר שלו, שהוא כבר מזמן הדחיק והוא מגלה אותו רק לי, כי הקשר בינינו כל כך טוב, שהוא רואה בי את ממשך דרכו ושהסיפור הזה יעזור לי להבין את עולם הפשע בכלל, ואת מאבקי הכוחות בין משפחות הפשע היפואיות בפרט".

"רגע... קארין הפנתה אליי מבט נוקב. "אתה רוצה להגיד לי שעלי מעורב ברצח של ליאת?"

אני בעצמי הייתי כל כך מופתע מהגילוי. התחלתי להרהר בקול רם. "העיט' הרי תמיד נזהר מללכלך את הידיים. עד היום לא הצלחנו להאשים אותו בכלום כי החיילים שלו הם אלו שתמיד ביצעו את העבודה השחורה בשבילו, אז דווקא במקרה הזה הוא מעורב באופן ישיר, לכאורה, בשוד של אזרחים תמימים, כמו אחרון הגנבים?"

"זה לא מתאים לסגנון שלו." קארין השיבה בפסקנות. "אלא אם כן..." שנינו פערנו את פינו בתדהמה ואמרנו את אותן מילים בתזמון מופתי.

"אלא אם כן היה לו מידע מודיעיני מוקדם שמדובר בבתו של מפקד משטרת תל אביב..." המשכתי את המשפט ששנינו רצינו לומר והצטמררתי.

ליאת בוארון, בתו היחידה של שלמה עמר, מפקד תחנת משטרת תל אביב, נאנסה ונרצחה בביתה שש שנים קודם לכן, לעיני שתי בנותיה הקטנות שהיו קשורות בחבלים ונאלצו לצפות במעשי הזוועה שבוצעו באימון.

חוקרי המשטרה שהגיעו ראשונים לזירת הפשע הגדירו את המקרה כשוד שהשתבש, אבל לא עשו הרבה כדי למצוא את האשמים. בשיחות סגורות בין בכירי השוטרים במשטרת ישראל, היו כאלה שאף העזו לומר שעבודת איסוף הראיות של חוקרי המז"פ בוצעה בשלומיאליות, במטרה לטשטש את עקבות האשמים ובניסיון לחפות עליהם. התיק נסגר מחוסר ראיות וללא פריצת דרך.

"קארין, אני גמור מעייפות ולא חושב צלול. אני אשב לשיחה מחר עם שלמה ואספר לו על הגילוי המרעיש כדי שהוא יורה מיידית על פתיחת תיק הרצח מחדש, ואולי גם יוכל לנדב מידע שיעזור לנו להבין את הקשר של 'העיט' לרצח." אמרתי וצנחתי על המיטה כמו בול עץ. "אין בעיה, אהוב שלי. אנחנו ביחד בסיפור הזה ואני אעשה הכול כדי לעזור לך להכניס את הרוצחים של ליאת תחת סורג ובריה." קארין ליטפה את ראשי ונשקה לשפתיי עד ששינה עמוקה עטפה אותי.

למחרת בבוקר הגעתי לתחנת המשטרה וביקשתי מאנג'לה, המזכירה של שלמה, שתאפשר לי להיכנס לחדרו לפגישה דחופה. אנג'לה אמרה לי שהוא עסוק כרגע, אבל ברגע שהבינה שאני נחוש ולא מוכן לוותר, היא התרצתה ואמרה לי להמתין כמה דקות.

כעבור 10 דקות לערך, דלת המשרד של שלמה נפתחה והוא סימן לי להיכנס.

שלמה סגר את הדלת מאחורינו כשהוא מביט בי בפנים חמורות סבר. "בפעם הקודמת שהיה לך משהו דחוף להגיד לי בארבע עיניים, זה עלה למחלקה שלנו הרבה כסף והרבה דמעות במבצע שנכשל ברוסיה ובמוות של יורם. יש לי הרגשה שגם הפעם אתה זומם משהו, אז לפני שאתה בכלל מתחיל, אני אומר לך לא".

הבטתי בו בדממה רגע ארוך. ידעתי שברגע שאזרוק את הפצצה לחלל החדר, שלמה עמר לא יוכל להישאר אדיש.

מרגע היוודע דבר הירצחה של ליאת, שלמה איבד את שמחת החיים והפך לצל של עצמו. אמנם כלפי חוץ הוא שידר עסקים כרגיל, אך חבריו הקרובים ידעו לספר שהוא קרוע לגזרים מבפנים. מה שאכל אותו יותר מכל הייתה אוזלת היד של המשטרה בפענוח תיק הרצח של ליאת. החתן שלו, יורם בוארון, היה בא אליו בטענות על בסיס קבוע על כך שהצדק עיוור ואיך זה שהמפקד הדגול של משטרת תל אביב לא מצליח להביא לדין את האחראים למותה המזעזע של בתו האהובה, עד שלבסוף, ארבע שנים לאחר מכן, שלמה נאלץ להיעתר לבקשתו וגייס אותו למשטרה. יורם, שעזב את עבודתו היציבה בהייטק, היה נחוש למצוא את הרוצחים השפלים של אשתו.

יורם היה שותפי הנאמן וחברי הקרוב בתחנת המשטרה.

הוא נורה למוות במבצע הנועז שלנו ברוסיה.

"אני יודע מי היה מעורב ברצח של ליאת, וסביר להניח שהוא גם זה שאנס אותה בפראות", אמרתי בהיסוס, בלי להביט בפניו של שלמה, בידיעה שסופת ציקלון מתחוללת כרגע בליבו ושהוא יכול לפגוע בי בטעות ולו רק מעצם העובדה שפתחתי תיבת פנדורה, שהוא גם ככה התקשה לסגור.

"איך אתה יודע, דניאל???" שלמה טלטל אותי אחוז אמוק, כאילו אני בעצמי האויב.

"שלמה, שלמה, תירגע!" צעקתי לעברו והצלחתי רק בקושי להשתחרר מאחיזתו האימתנית. "מצאתי את הטבעת של ליאת, טבעת זהב קטנה שהתחבאה בין הרגל של המיטה לקיר. כשהמובילים הגיעו לקחת את המיטה, ראיתי אותה בפינת החדר והבנתי מהנכדה החמודה שלך, מאיה, שזאת הייתה טבעת הנישואין של אימא שלה".

משהו התרכך בעיניו של שלמה כשהזכרתי את מאיה, נכדתו האהובה. "ועוד משהו..." הבטתי בעיניו. "על הטבעת יש שרידים של דם. שלחתי אותה למעבדה ולאחר בדיקת הדנ"א במאגר נמצאה התאמה של 100% לשם שבוודאי מוכר לך מהעבר..."

"נו, דניאל ספר לי כבר במי מדובר, אין לי סבלנות לניחושים".
"העיט", שלמה. זה היה 'העיט'."

מבע העיניים של שלמה עבר מהלם מוחלט לזעם בלתי כבוש. "מממההה???! עלי הבן זונה הזה!!! מה היה לו לחפש בבית של הבת שלי? ממתי הוא בעצמו הולך לשדוד בתים?" הוא נשם עמוק וניסה לשלוט בעצמו. "דניאל, אני מקווה שבדקת את עצמך מאה פעם לפני שבאת אליי עם המידע הזה, כי אם זה נכון, אני הולך לפתוח את תיק החקירה הזה מחדש ואף אחד במשפחת אל חרירי לא הולך לישון טוב בלילה בתקופה הקרובה".

"שלמה, התאמה של מאה אחוז. אין כאן שאלה בכלל." אמרתי בביטחון מלא כדי שייתן לי אור ירוק להביא את עלי ואת בני משפחת אל חרירי לחקירה.

"דניאל, זה לא מספיק משפטית כמו שאתה יודע." שלמה התיישב בכיסאו. "העיט" יכול היה להיות בזירה אבל זה עדיין לא אומר שהוא זה שרצח את ליאת. זאת עדיין לא ראיית זהב. אנחנו מדברים כאן על משפחת אל חרירי להזכירך, והחיילים של עלי לא יתנו לנו להגיע אליו בלי מאבק שיוביל לשפיכות דמים. תביא לי את ראיית הזהב לגבי הזהות הוודאית של הרוצח, ואני אדאג לך לאור ירוק מהמפכ"ל לצוות קומנדו של לוחמים שיבעיר את השטח, ואם צריך ייצא גם למלחמה מול משפחת אל חרירי. נעשה כל שיידרש על מנת להגיע לחשודים במעשה ולעצור אותם. עד שאין לך את ראיית הזהב הזאת, אתה פועל במחותרת ולא מתקרב למשפחת אל חרירי. מהרגע, תיק החקירה הזה נפתח מחדש

ואתה ממונה עליו, ודניאל... "שלמה הסתכל עליי במבט רציני שלא מותיר ספק. "אתה מדווח לי ואך ורק לי. ככל שפחות אנשים יידעו על החקירה, כך תוכל לעבוד בלי הפרעה. אתה לא יכול לדעת אף פעם מי מאזין לך ועבור מי הוא עובד".

הנהנתי והתיישבתי מולו. "שלמה, כדי שיהיה לי רקע מקדים, ספר לי את כל מה שאתה יודע על משפחת אל חרירי".

שלמה התרווח בכיסאו ונאנח. היה ניכר שהוא מפליג בדמיונות אל זיכרונות מהעבר. הפעלתי את ההקלטה בטלפון שלי ולקחתי בלוק נייר בשביל לרשום לפניי נקודות חשובות.

"הכול התחיל אי שם בשנות ה-90, כשיפו הייתה בית גידול לפושעים ולעבריינים, ובזמן שאחותה הגדולה תל אביב הלכה והתפתחה, יפו נשארה מוזנחת ועיקר האוכלוסייה הייתה קשת יום.

לתוך המציאות הזו גדל עלי, ראש משפחת הפשע אל חרירי.

עלי נכנס לכלא ויצא ממנו פעמים רבות, ובזכות הקסם האישי שלו הצליח לבנות צבא שהולך אחריו באש ובמים. בשנים האחרונות הוא איחד כוחות עם כל מיני מאפיונרים רוסים מסוכנים. כנראה תחושת הקיפוח ואחוות המיעוטים הן אלה שחיברו ביניהם במעין ברית סודית מסוכנת.

באותו הזמן משפחת הפשע היפואית טורק שמה לעצמה למטרה לשלוט ללא עוררין בעיר ולחסל את אנשי משפחת אל חרירי שהעזו להרים ראש ולנגוס בטריטוריה של משפחת טורק הוותיקה.

החיסול הראשון שפתח את מרחץ הדמים היה דודו של עלי, מוסטפא אל חרירי, שנרצח ביריות מאופנוען מתנקש שארב לו כשיצא מביתו וירה בו שלושה כדורים, בראשו ובליבו. מוסטפא נהרג במקום והמאבטח שלו נפצע קשה. אצבע מאשימה הופנתה כלפי משפחת טורק היריבה. כנקמה, עלי אל חרירי בעצמו כרת את ראשו של סאלח טורק, אחיו של קאסם – ראש משפחת הפשע טורק, באור יום ולעיני כל.

לא הצלחנו להוכיח שעלי בעצמו ביצע את הרצח, כי הוא היה עם עוד כמה עבריינים מהמשפחה. לבסוף, במסגרת עסקת טיעון, קוף מהמשפחה, ואליד, הבעל של אחותו, נכנס למאסר עולם על רצח סאלח. עלי דאג לכל מחסורה של אחותו, ובעלה ואליד שילם את מחיר הדמים במקום עלי.

עלי מאוד ערמומי ומוקף בהרבה בני משפחה, חברים קרובים וחיילים נאמנים שיהיו מוכנים לשבת בכלא בשבילו אם צריך, ולכן קשה מאוד להאשים אותו בפשע כלשהו כשהרבה מתנדבים מוכנים לקחת את האשמה במקומו. הוא ידוע בדאגה לקרובים לו ולכן אהוב מאוד ומאובטח בקפידה.

זאת הייתה הפעם הראשונה והאחרונה שעלי בעצמו היה מעורב בביצוע פשע ומאז הוא הקפיד להישאר מתחת לרדאר, גם כשאחיו הקטן, בן הזקונים והאהוב ביותר על עלי, מוחמד המפונק והאכזר, עבר ניסיון התנקשות והפך למשותק בכל חלקי גופו, ולכן זה נראה לי מוזר מאוד שדווקא במקרה הרצה של ליאת, ישנה התאמת דנ"א לזו של עלי".

"היית מסוכסך איתו?" שאלתי בעודי משרבט את עיקרי הדברים ששלמה סיפר לי.

שלמה גיחך. "דניאל, אתה מפתיע אותי עם שאלת התם הזאת שלך. אתה הרי יודע שבמסגרת תפקידי הקודם כמפקד משטרת השכונות, ולאחר מכן בתפקידי הנוכחי כמפקד מחוז מרכז, קניתי לי אויבים רבים ממשפחות הפשע שהכנסתי לכלא. אז אני מתאר לעצמי שגם עלי לא חיבב אותי במיוחד".

"זה הגיוני, שלמה, פגעת לו בפרנסה, אבל התכוונתי – האם היית מסוכסך איתו אישית?"

שלמה גלגל עיניים בניסיון להיזכר אם הייתה לו תקרית כזאת עם עלי, ולאחר מחשבה הניד ראשו לשלילה. ההשתהות שלו בתשובה נראתה לי מוזרה, בייחוד מכיוון ששלמה היה חד תמיד.

"תמיד ידעתי לכבד את ראשי משפחות הפשע והם כיבדו אותי בחזרה. החיילים שלהם, זה כבר משהו אחר... עברייני צעצוע שמנסים לקנות כבוד בכוח".

"שלמה, כששאלתי את מאיה אם היא זוכרת משהו מאותו ערב, היא אמרה לי שהרוצח קרא לאימא שלה 'שרמוטה בוגדנית' לפני שרצח אותה." למרות שידעתי שהמשפט הזה יצער ויכעיס את שלמה, היה לי חשוב שהוא יבין שהרוצח כנראה הכיר את הבת שלו וידע בדיוק לאיזה בית הוא נכנס. זה נשמע כמו משהו אישי מדי שלא אומרים בדרך כלל לקורבן שוד, כך שכפי הנראה, לא היה מדובר בשוד שהשתבש, אלא ברצח שתוכנן מראש.

שלמה היה מזועזע וחיוור כסיד. "אתה רוצה להגיד לי שברגעים אלו ממש מסתובב בחוץ בן זונה שרצח את הבת שלי רק בגלל שאני אבא שלה? מזה חששתי כל השנים... שיקשרו אותי אליה... איך לא הצלחתי לשמור עליה? אני אשם בכל!" הוא חבט באגרופו בחוזקה בשולחן, ומיד אחר כך זעק בקול אימתני שזעזע את קירות החדר.

"שלמה, אני צריך אותך מפוקס." אמרתי כשראיתי שהוא מתחיל להתפרק לי מול העיניים. "לא אמרתי שהרוצח ידע שאתה אבא שלה, אולי זה לא קשור אליך בכלל, אבל צריך להבין מה הסיבה שמישהו מהבני זונות האלה קרא לבת שלך ככה".

"אין לי מושג... הוא מלמל." הוא מבזה את זכרה, זה למה. "שלמה התחיל להרים את קולו בעצבים וניכר שכיוון השיחה לא נעם לו. "ליאת הייתה אישה של גבר אחד ואהבה את יורם בכל ליבה. סחררת אותי עם כל המידע הזה שהפלת עליי על הבוקר, תן לי לעכל את הדברים ואולי כשאחשוב שוב בראש שקט, איזכר באיזה פרט חשוב. כרגע, כמו שכבר אמרתי לך, יש לך אור ירוק ממני לפעולה מתחת לרדאר ומבלי שיותר מדי אנשים יידעו על פתיחת התיק מחדש, כדי שזה לא יבריה כל מיני עכברים חזרה למחילה שלהם".